

Sygn. akt XXI Pa 28/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 maja 2019 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie XXI Wydział Pracy w składzie:

Przewodniczący:	SO Bożena Rzewuska
Sędziowie:	SO Dorota Czyżewska SR del. Krzysztof Kopciewski (spr.)
Protokolant:	sekr. sądowy Katarzyna Nowicka

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 16 maja 2019 r. w Warszawie

sprawy z powództwa J. K.

przeciwko Izbie Administracji Skarbowej w W.

o nagrodę jubileuszową

na skutek apelacji wniesionej przez powódkę

od wyroku Sądu Rejonowego dla Warszawy - Żoliborza VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w W.

z dnia 23 sierpnia 2018 roku sygn. akt VII P 406/18

1. oddala apelację,
2. zasądza od J. K. na rzecz Izby Administracji Skarbowej w W. kwotę 337,50 (trzysta trzydzieści siedem 50/100) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w instancji odwoławczej.

Sygn. akt XXI Pa 28/19

UZASADNIENIE

Powódka J. K. w sprecyzowanym pozwie wniesionym przeciwko Izbie Administracji Skarbowej w W. domagała się zapłaty kwoty 4669,28 zł brutto wraz z ustawowymi odsetkami od 1 stycznia 2017r.

Nakazem zapłaty wydanym w postępowaniu upominawczym 25 stycznia 2018r. w sprawie sygn. akt VII Np 419/17 Sąd Rejonowy uwzględnił roszczenie pozwu w całości.

W sprzeciwie od nakazu zapłaty pozwana Izba Administracji Skarbowej wniosła o oddalenie powództwa i zasądzenie od powódki zwrotu kosztów procesu.

9 sierpnia 2018r. powódka wniósł o zasądzenie kwoty 4605,30 złotych brutto z uwagi na niekwestionowanie zaświadczenia o wynagrodzeniu powódki przedłożonego przez pracodawcę.

Wyrokiem z 23 sierpnia 2018 r., wydanym w niniejszej sprawie, Sąd Rejonowy dla Warszawy-Żoliborza w Warszawie VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych:

I. oddalił powództwo;

II. zasądził od powódki na rzecz pozwanej kwotę 675 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Sąd Rejonowy ustalił, że powódka w okresie od 1 lutego 1983r. do 30 kwietnia 1983r. zatrudniona była w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych jako pracownik cywilny. Następnie od 6 marca 1984r. do 31 lipca 1990 r. pracowała jako funkcjonariusz policji w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych. Okres ten stanowi okres pełnienia służby w organach bezpieczeństwa. Następnie w od 7 stycznia 1991r. do 31 stycznia 1993r. powódka zatrudniona była w spółce cywilnej (...) jako sprzedawca. Powódka J. K. w okresie w okresie od 12 kwietnia 1994r. do 31 sierpnia 2017r. była zatrudniona w Izbie Celnej w W. na stanowisku funkcjonariusza celnego.

Stosunek pracy powódki z pozwaną wygasł 31 sierpnia 2017r. (dowód: świadectwo pracy k. 8-9, k. 12 części A akt osobowych powódki, świadectwo służby k. 24 części C akt osobowych powódki, umowa o pracę k. 25 części B akt osobowych powódki; oświadczenie powódki z dnia 20 marca 2017r. k. 36; karty wysługi lat k. 21 oraz karty nienumerowane w części C akt osobowych powódki)

W okresach od 15 października 1997r. do 30 czerwca 2002r., od 1 października 2002r. do 31 marca 2003r. oraz od 1 lipca 2008r. do 23 kwietnia 2016r. powódka przebywała na urlopie bezpłatnym w związku z delegowaniem jej męża do pracy w Ambasadach RP. (dowód: pismo z dnia 29.09.1997r. k. 27 części B akt osobowych powódki, wniosek k. 28 i 29 części B akt osobowych powódki, wniosek k. 43 i n. części B akt osobowych powódki, wniosek k. 46 i n. części B akt osobowych powódki, wniosek k. 90 i n. części B akt osobowych powódki, wniosek k. 101 i n. części B akt osobowych powódki, wniosek k. 102 i n. części B akt osobowych powódki, wniosek k. 103 i n. części B akt osobowych powódki, pismo i wniosek k. 107 i n. części B akt osobowych powódki, przesłuchanie powódki k. 54)

20 lutego 2017r. powódka zwróciła się do pozwanej o wypłatę nagrody jubileuszowej. W odpowiedzi pozwana poinformowała powódkę, że powódka nie posiada okresu pracy wynoszącego 25 lat, tym samym nagroda jubileuszowa nie może jej zostać wypłacona. (dowód: pismo z dnia 11.05.2017r. oraz pismo powódki z dnia 20.02.2017r k. 128 i n. części B akt osobowych powódki, przesłuchanie powódki k. 54)

Wynagrodzenie miesięczne powódki, liczone jak ekwiwalent za urlop wypoczynkowy wynosiło 4605,30 złotych brutto. (dowód: zaświadczenie k. 47)

Powyższy stan faktyczny Sąd Rejonowy ustalił na podstawie powołanych dowodów z dokumentów, a także przesłuchania powódki.

Sąd Rejonowy uznał powództwo za nieuzasadnione.

Sąd uznał za bezsporne okresy zatrudnienia powódki u pozwanej, jak również poprzednie okresy jej pracy. Sporną kwestią pozostawało natomiast to czy okresy od 15 października 1997r. do 30 czerwca 2002r., od 1 października 2002r. do 31 marca 2003r. oraz od 1 lipca 2008r. do 23 kwietnia 2016r., kiedy to powódka przebywała na urlopie bezpłatnym, należy zaliczyć do okresów od których zależą uprawnienia funkcjonariusza celnego.

Powódka wskazywała, iż okresy urlopu bezpłatnego zostały jej udzielone na podstawie § 28 Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 24 marca 1983r. w sprawie niektórych praw i obowiązków pracowników służby dyplomatyczno-konsularnej. (Dz. U. z 1983 r., Nr 20, poz. 90), a tym samym okresy urlopu bezpłatnego należało zaliczyć do okresu, od którego zależą uprawnienia pracownicze.

Sąd ustalił, że pozwany udzielił powódce urlopy bezpłatne w związku z przeniesieniem jej małżonka do pełnienia służby w przedstawicielstwie dyplomatycznym. Jednakże Sąd miał na uwadze, iż Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 24 marca 1983r. w sprawie niektórych praw i obowiązków pracowników służby dyplomatyczno-konsularnej. (Dz.

U. z 1983 r., Nr 20, poz. 90) zostało wydane na podstawie art. 47 ustawy z dnia 16 września 1982 r. o pracownikach urzędów państwowych (Dz. U. Nr 31, poz. 214) straciło moc obowiązującą w związku z wejściem w życie ustawy z dnia 24 lipca 1999 r. o Służbie Celnej (dzień wejścia w życie – 15 września 1999r.). Ustawa ta również została uchylona wraz z wejściem w życie ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o Służbie Celnej (Dz. U. z 2016r., poz. 1799, t.j.), czyli z dniem 31 października 2009r. W ustawie tej znalazł się art. 140 stanowiący, iż kierownik urzędu może, z ważnych przyczyn, udzielić funkcjonariuszowi urlopu bezpłatnego, jednak okresu urlopu bezpłatnego nie zalicza się do okresu służby, od którego zależą uprawnienia funkcjonariusza (ust. 2).

Wskazując na powyższe Sąd Rejonowy ocenił, że jedynie okresy udzielonego powódce urlopu bezpłatnego do 31 października 2009r. można zaliczyć do okresu od którego zależą uprawnienia funkcjonariusza, natomiast po tej dacie okresy urlopu bezpłatnego nie zalicza się do okresu służby, od którego zależą uprawnienia funkcjonariusza. Tym samym okres od 1 listopada 2009r. do 23 kwietnia 2016r. nie podlegał zaliczeniu do okresu od którego zależy przyznanie powódce nagrody jubileuszowej. Tym samym powódka na dzień 31 sierpnia 2017r. nie posiadała 25 lat służby.

Z powyższych przyczyn, nie znajdując podstaw do uwzględnienia powództwa Sąd orzekł o jego oddaleniu.

O kosztach postępowania Sąd orzekł na podstawie art. 98 k.p.c. w zw. z art. 99 k.p.c. w zw. z § 6 pkt 3 w zw. z § 9 ust. 1 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. z 2015 r. poz. 1804), zasądzając od powódki na rzecz pozwanej kwotę 675 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Apelację od powyższego wyroku złożyła powódka zaskarżając go w całości. Strona zarzuciła naruszenie:

1) art. 233 k.p.c. poprzez ustalenie przez Sąd I instancji okresu pełnienia służby, od której zależało przyznanie powódce uprawnienia do przyznania nagrody jubileuszowej po 25 latach służby, na podstawie karty wysługi lat k. 21, podczas gdy w aktach sprawy znajdowała się również karta wysługi lat, z której wynika, że do stażu służby zaliczonych zostało 9204 dni;

2) błąd w ustaleniach faktycznych poprzez uznanie, że pismem z 11 maja 2017 r. pozwana poinformowała powódkę, że powódka nie posiada okresu pracy wynoszącego 25 lat, a tym samym nagroda jubileuszowa nie może zostać jej wypłacona;

3) § 28 pkt. 1 i 3 Rozporządzenia Rady Ministrów z 24 marca 1983 r. w sprawie niektórych praw i obowiązków pracowników służby dyplomatyczno-konsularnej oraz ustawy z 27 lipca 2001 r. o służbie zagranicznej poprzez ich niezastosowanie poprzez przyjęcie, że przedmiotowe rozporządzenie straciło moc obowiązującą;

4) art. 154 ust. 1 pkt. 2 ustawy z 27 sierpnia 2009 r. o Służbie Celnej poprzez jego niezastosowanie i nieprzyznanie powódce nagrody jubileuszowej za okres 25 lat służby.

Wskazując na powyższe strona wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku w całości i zasądzenie na rzecz powódki kwoty 4605,30 zł z odsetkami ustawowymi; zasądzenie od pozwanej na rzecz powódki kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych; ewentualnie uchylenie zaskarżanego wyroku w całości i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu do ponownego rozpoznania i rozstrzygnięcia o kosztach postępowania apelacyjnego.

Pozwany w odpowiedź i na apelację wniósł o oddalenie apelacji powódki oraz zasądzenie od powódki na rzecz pozwanej kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm prawem przepisanych.

Sąd Okręgowy w Warszawie XXI Wydział Pracy ustalił i zważył, co następuje:

apelacja powódki jest bezzasadna i nie zasługiwała na uwzględnienie.

Sąd Okręgowy aprobuje ustalenia faktyczne poczynione na etapie postępowania pierwszo-instancyjnego i przyjmuje je jako swoje. Sąd Rejonowy prawidłowo ocenił zebrany w sprawie materiał i na tej podstawie wyciągnął trafne wnioski. Na aprobatę zasługuje także dokonana przez Sąd I instancji ocena prawna stanu faktycznego w zakresie istoty rozstrzygnięcia niniejszej sprawy. Zdaniem Sądu Okręgowego w rozpoznawanej sprawie nie występują żadne przesłanki z art. 378 k.p.c., które Sąd odwoławczy ma na uwadze z urzędu.

W ocenie Sądu Okręgowego nie zasługiwał na uwzględnienie zarzut naruszenia art. 233 k.p.c. Wykazanie przez stronę, że sąd naruszył powyższy artykuł oraz że fakt ten mógł mieć istotny wpływ na wynik sprawy, nie może być zastąpione odmienną interpretacją dowodów zebranych w sprawie, chyba że strona jednocześnie wykaże, iż ocena dowodów przyjęta przez sąd za podstawę rozstrzygnięcia przekracza granice swobodnej oceny dowodów (por. wyr. SN z dnia 10 kwietnia 2000 r., V CKN 17/00, OSNC 2000/10/189, Biul. SN 2000/6/13, Wokanda 2000/7/10). Postawienie zarzutu naruszenia wyżej wymienionego przepisu nie może polegać na zaprezentowaniu przez skarżącego stanu faktycznego przyjętego przez niego na podstawie własnej oceny dowodów; skarżący może tylko wykazywać, posługując się wyłącznie argumentami jurydycznymi, że sąd rażąco naruszył ustanowione w wymienionym przepisie zasady oceny wiarygodności i mocy dowodów i że naruszenie to miało wpływ na wynik sprawy (por. post. SN z dnia 14 stycznia 2000 r., I CKN 1169/99, OSNC 2000/7-8/139, Biul. SN 2000, nr 5, s. 11 oraz wyr. SN. z dn. 7.01.2005 r., IV CK 387/04, LEX nr 1771263).

Zgodnie z zasadą swobodnej oceny dowodów wyrażoną w przepisie art. 233 k.p.c. sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania, na podstawie "wszechstronnego rozważenia zebranego materiału", a zatem z uwzględnieniem wszystkich dowodów przeprowadzonych w postępowaniu, jak również wszelkich okoliczności towarzyszących przeprowadzaniu poszczególnych dowodów i mających znaczenie dla oceny ich mocy i wiarygodności. Taki pogląd reprezentowany jest także w bogatym orzecznictwie Sądu Najwyższego, m.in. w wyroku z dnia 24 marca 1999 roku, sygn. I PKN 632/98 (OSNAPiUS 2000, nr 10, poz. 382) i w postanowieniu z dnia 11 lipca 2002 roku o sygn. IV CKN 1218/00. Jak ujmuje się w literaturze, moc dowodowa oznacza siłę przekonania uzyskaną przez sąd wskutek przeprowadzenia określonych środków dowodowych na potwierdzenie prawdziwości lub nieprawdziwości twierdzeń na temat okoliczności faktycznych istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy. Wiarygodność zaś decyduje o tym czy określony środek dowodowy zasługuje na wiarę ze względu na jego indywidualne cechy i obiektywne okoliczności.

Przyjmuje się, że ramy swobodnej oceny dowodów muszą być zakreślone wymaganiami prawa procesowego, doświadczenia życiowego, regułami logicznego myślenia oraz pewnego poziomu świadomości prawnej, według których sąd w sposób bezstronny, racjonalny i wszechstronny rozważa materiał dowodowy jako całość, dokonuje wyboru określonych środków dowodowych i ważąc ich moc oraz wiarygodność odnosi je do pozostałego materiału dowodowego (por. wyr. SN z dn. 10.06.1999 roku, sygn. II UKN 685/98).

By skutecznie postawić zarzut naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. należy wykazać, że sąd uchybił zasadom logicznego rozumowania lub doświadczenia życiowego. To bowiem jedynie może być przeciwstawione uprawnieniu sądu do dokonywania swobodnej oceny dowodów. Nie jest natomiast wystarczające przekonanie strony o innej niż przyjął sąd wadze (doniosłości) poszczególnych dowodów i ich odmiennej ocenie niż ocena sądu. Jeśli więc z określonego materiału dowodowego sąd wyprowadza wnioski logicznie poprawne i zgodne z doświadczeniem życiowym, to ocena sądu nie narusza reguł swobodnej oceny dowodów (art. 233 § 1 k.p.c.) i musi się ostać choćby w równym stopniu, na podstawie tego samego materiału dowodowego dawały się wysnuć wnioski odmienne. Tylko w przypadku, gdy brak jest logiki w wiązaniu wniosków z zebranymi dowodami lub gdy wnioskowanie sądu wykracza poza schematy logiki formalnej, albo wbrew zasadom doświadczenia życiowego nie uwzględnia jednoznacznych praktycznych związków przyczynowo skutkowych, to przeprowadzona przez sąd ocena dowodów może być skutecznie podważona.

W ocenie Sądu Okręgowego w niniejszej sprawie zarzuty naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. nie mogą być skuteczne, gdyż powódka nie wykazała, aby Sąd Rejonowy dopuścił się błędnej oceny dowodów. Argumenty apelacji w tym zakresie mają jedynie charakter bezpodstawnej polemiki ze stanowiskiem nie wykazując przy tym błędu, który mógłby się stać podstawą do uchylecia zaskarżonego wyroku. Powódka w apelacji ograniczyła się w istocie do przedstawienia własnej subiektywnej wersji, którą prezentował już w toku postępowania pierwszo-instancyjnego. Tezy artykułowane przez

powódkę w apelacji pozostawały bez znaczenia dla oceny prawidłowości rozstrzygnięcia odnośnie istoty zgłoszonego roszczenia.

Należy podkreślić, że w okolicznościach niniejszej sprawy kluczowe było przeanalizowanie obowiązujących przepisów prawa w odniesieniu do poszczególnych okresów, które powódka chciała wliczyć dla potrzeb uzyskania nagrody jubileuszowej. Wbrew stanowisku powódki, dokumenty wydawane w toku jej zatrudnienia, nie mogły przesądzać o uprawnieniu do uzyskania nagrody jubileuszowej. Stanowiły one bowiem wyłącznie oświadczenia wiedzy osób które je wydały. Sąd uznał za bezsporne okresy zatrudnienia powódki u pozwanej, jak również poprzednie okresy jej pracy. Sporną kwestią pozostawało natomiast to czy okresy od 15 października 1997r. do 30 czerwca 2002r., od 1 października 2002r. do 31 marca 2003r. oraz od 1 lipca 2008r. do 23 kwietnia 2016r., kiedy to powódka przebywała na urlopie bezpłatnym w związku z przeniesieniem jej małżonka do pełnienia służby w przedstawicielstwie dyplomatycznym, należy zaliczyć do okresów od których zależą uprawnienia funkcjonariusza celnego. W ocenie Sąd Okręgowy byłoby to możliwe tylko w sytuacji, gdy wynikałoby to wprost z odrębnych przepisów. Powyższe wynika wprost z przepisów obowiązującej ustawy o służbie celnej.

Zgodnie z art. 154 ust. 1 ustawy o służbie celne (Dz. U. z 2016r., poz. 1799 t.j.) funkcjonariuszom przysługują nagrody jubileuszowe w wysokości:

- 1) po 20 latach służby - 75%,
- 2) po 25 latach służby - 100%,
- 3) po 30 latach służby - 150%,
- 4) po 35 latach służby - 200%,
- 5) po 40 latach służby - 300%,
- 6) po 45 latach służby - 400%

- miesięcznego uposażenia.

Zgodnie z ust. 2 ww. artykułu do okresów służby uprawniających do nagrody jubileuszowej wlicza się poprzednie zakończone okresy służby lub zatrudnienia oraz inne okresy, jeżeli z mocy odrębnych przepisów podlegają one wliczeniu do okresu pracy, od którego zależą uprawnienia pracownicze. Ust. 3 stanowi natomiast, iż do okresów pracy nie wlicza się okresów zatrudnienia w partii komunistycznej (Polskiej Partii Robotniczej i Polskiej Zjednoczonej Partii Robotniczej), a także w organach bezpieczeństwa państwa w rozumieniu art. 2 ustawy z 18 października 2006 r. o ujawnianiu informacji o dokumentach organów bezpieczeństwa państwa z lat 1944-1990 oraz treści tych dokumentów.

W przeszłości istniało Rozporządzenie Rady Ministrów z 24 marca 1983r. w sprawie niektórych praw i obowiązków pracowników służby dyplomatyczno-konsularnej (Dz. U. z 1983 r., Nr 20, poz. 90) wydane na podstawie art. 47 ustawy z dnia 16 września 1982 r. o pracownikach urzędów państwowych (Dz. U. Nr 31, poz. 214). W § 28 ust. 1 Rozporządzenia wskazano, że zakład pracy zatrudniający małżonka pracownika przeniesionego do pełnienia służby w przedstawicielstwie dyplomatycznym lub urzędzie konsularnym, wyjeżdżającego wspólnie z nim na czas pełnienia tej służby, udziela tej osobie na jej wniosek urlopu bezpłatnego; jeżeli tym zakładem jest przedsiębiorstwo państwowe lub inny uspołeczniony zakład pracy, udziela się urlopu bezpłatnego w miarę możliwości. W ust. 3 przyjęto natomiast, że okresy urlopu bezpłatnego zalicza się do okresu, od którego zależą uprawnienia pracownicze, w wymiarze nie przekraczającym łącznych dotychczasowych okresów pracy, pod warunkiem zgłoszenia się do pracy w terminie 3 miesięcy od dnia powrotu z zagranicy. Powyższe rozporządzenie przestało obowiązywać w związku z wejściem w życie ustawy z 27 lipca 2001 r. o służbie zagranicznej. Zgodnie z art. 58 do czasu wejścia w życie przepisów wykonawczych, określonych w ustawie, nie dłużej jednak niż przez okres 2 lat od dnia wejścia ustawy w życie, zachowują moc przepisy rozporządzenia Rady Ministrów, o którym mowa w art. 54 ust. 1, i przepisy wykonawcze wydane na podstawie

ustawy określonej w art. 4 pkt 4 - w zakresie niesprzecznym z niniejszą ustawą. Takie przepisy nie zostały jednak wydane. Ponad to należy podkreślić, że ani w ustawie z 24 lipca 1999 r. o Służbie Celnej, ani w późniejszej ustawie z dnia 27 sierpnia 2009 r. o Służbie Celnej, czy też ustawie o służbie zagranicznej, nie zawarto żadnych przepisów przejściowych w tym zakresie. W konsekwencji w ocenie Sądu Okręgowego nie jest możliwe zastosowanie § 28 pkt. 1 i 3 Rozporządzenia Rady Ministrów z 24 marca 1983 r. w sprawie niektórych praw i obowiązków pracowników służby dyplomatyczno-konsularnej do spornego okresu urlopu bezpłatnego powódki, którego wliczenia domaga się obecnie na potrzeby uzyskania nagrody jubileuszowej. Należy też wskazać, że znaczna część pracy powódki (około 6 lat) uznana została jako pełnienie służby w organach bezpieczeństwa. Dlatego okres ten nie podlegałby wliczeniu do okresu wymaganego do uzyskania nagrody jubileuszowej. Niemniej nawet przy uwzględnieniu wszystkich poprzednich okresów, powódka nie posiada wymaganego okresu do uzyskania nagrody dochodzonej w niniejszym procesie.

W ocenie Sądu odwoławczego nagroda jubileuszowa jest gratyfikacją o charakterze dodatkowym, a nie o charakterze powszechnym. Charakter ograniczony oznacza, że istnieje konieczność spełnienia konkretnych przesłanek. W tym zakresie zarówno pracodawca, jak i ustawodawca ma prawo kreowania tak przepisów, które w ich ocenie mogą uwzględniać niektóre okresy pomijając inne. W przypadku powódki brak jest przepisów pozwalających na wliczenie spornych okresów dla potrzeb uzyskania nagrody jubileuszowej. Sądy wydają wyrok w oparciu o obowiązujący stan prawny, dlatego powództwo było nieuzasadnione. Apelacja powódki nie zawierała uzasadnionych zarzutów, z powyższych względów Sąd Okręgowy na podstawie art. 385 k.p.c. orzekł jak w pkt. 1 sentencji.

O kosztach procesu w instancji odwoławczej Sąd Okręgowy orzekł na podstawie art. 98 k.p.c. tj. zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu. W ocenie Sądu brak jest dostatecznych informacji odnośnie stanu majątkowego oraz rodzinnego powódki. Nie pozwala to na dokonanie oceny możliwości zastosowania wobec niej art. 102 k.p.c. i odstąpienia w całości lub w części kosztami procesu, w tym kosztami zastępstwa procesowego strony przeciwnej. Dlatego Sąd odwoławczy na podstawie §2 pkt. 3 w zw. z § 9 ust. 1 pkt. 2 w zw. z § 10 ust. 1 pkt. 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. (Dz.U. z 2015 r., poz. 1804) w sprawie opłat za czynności radców prawnych zasądził od powódki na rzecz pozwanego kwotę 337,50 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego w instancji odwoławczej.